

So với Phi Luật Tân thì thấy rằng Lãnh Đạo VC quá hèn hạ.

Anh Vũ

Hình ảnh sĩ quan cảnh sát William Cristobal bị tạt đũa hũ vào người tại nhà ga tàu điện ngầm ở Manila và Jiale Zhang đã bị bắt giữ và tổng xuất về Trung Cộng

Theo tờ South China Morning Post đưa tin hôm 10 tháng 2 năm 2019, Zhang Jiale, nữ sinh viên 23 tuổi quốc tịch Trung Cộng, bị chặn lại tại cửa ra vào ga tàu điện ngầm ở

Manila, cô được yêu cầu phải dùng hết ly đũa hũ trước khi bước vào khu tàu điện ngầm theo luật hiện hành của chính phủ Philippines là cấm hành khách mang chất lỏng lên tàu điện ngầm nhằm đối phó với mối đe dọa đánh bom khủng bố. Không hài lòng khi bị cản trở, nữ sinh viên năm thứ nhất của Viện đại học thiết kế SoFA đã ném ly đũa hũ vào William Cristobal vị sĩ quan cảnh sát đang thi hành nhiệm vụ. Kết quả Zhang đã bị bắt giữ với hai tội trạng: Trực tiếp chống người thi hành công vụ và gây rối trật tự công cộng.

Cùng lúc đó Tổng giám đốc Cảnh sát quốc gia Philippines Oscar Albayalde đã yêu cầu cảnh sát Manila tiến hành các biện pháp cần thiết để nhanh chóng trục xuất Zhang về nước. Ông đã tuyên bố với báo chí như sau: *"Tôi đã ra chỉ thị cho cảnh sát Manila phối hợp với Cục Di trú nhằm trục xuất cô ta, một người ngoại quốc không được chào đón ở đây"*. Mặc dù sau đó cô Zhang ngỡ lời xin lỗi, cũng như cầu mong có được cơ hội thứ hai để được ở lại, nhưng hình ảnh vị sĩ quan cảnh sát với áo bị ướt và dính đầy đũa hũ được nhanh chóng lan truyền trên khắp các trang mạng xã hội, và các cơ quan truyền thông Philippines đã tạo lên một làn sóng giận dữ trong công chúng Philippines.

Cũng trong dịp này bà Robredo Phó Tổng Thống Philippines tuyên bố trên hệ thống truyền thanh quốc gia như sau: *"Đó không chỉ là đòn tấn công vào một cảnh sát, đó là đòn tấn công vào người dân Philippines"* bên cạnh hàng loạt phóng sự cho thấy lao động bất hợp pháp nước ngoài, mà phần lớn đến từ Trung Cộng, đang chiếm lấy việc làm của người dân địa phương.

Chỉ một hành động tạt ly sữa đũa nành vào nhân viên công lực ở Philippines đã tạo lên sự phẫn nộ từ chính quyền trung ương cho đến toàn thể dân chúng ở quốc gia có hơn bảy ngàn đảo này, sự phẫn nộ là một phản ứng đương nhiên và chính xác, khi sĩ diện quốc gia bị khinh thường.

Còn ở Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam thì sao? Chắc chắn ai cũng biết, với một đội ngũ lãnh đạo quốc gia cần phải đạt tiêu chuẩn trên hai cơ sở như sau:

- Thứ nhất: **Hèn hạ, láo khoét.**
- Thứ hai: **Gốc gác Trung Cộng.**

Tiêu chuẩn thứ nhất chúng ta đã nghe thấy nhiều, dĩ nhiên người Cộng Sản luôn luôn có cái bản chất đó, kể đến nếu không có giòng máu Trung Cộng trong người chắc khó mà làm chủ tịch hay Tổng Bí Thư được! **Thử hỏi trong chiến tranh chống "thực dân Pháp và đế quốc Mỹ" có bao nhiêu cố vấn và bộ đội Hồng Quân Trung Cộng sang Bắc Việt giữ hậu phương** cho thanh niên miền Bắc vào Nam chống Mỹ cứu nước? Theo tin đồn thì chỉ có 300 ngàn thôi, dĩ nhiên việc này được dấu kín. Cũng may, qua tác phẩm Đêm Giữa Ban Ngày của Vũ Thư Hiên chúng ta thấy được uy quyền của cố vấn Tàu như thế nào.

Trong giai đoạn chiến tranh Quốc Cộng, 1954 đến 1975, thanh niên miền Bắc ngã gục trên đường vào Nam với nhiều nguyên nhân, bệnh hoạn, đói rét, B52 thả bom, phần còn lại gục ngã ở các chiến trường trên toàn lãnh thổ miền Nam Việt Nam, cũng vì thiếu nhân lực bổ xung cho các đơn vị bộ đội, Trung Ương Đảng quyết định mượn thanh niên miền Bắc thêm hai tuổi và sẽ trả sau, có nghĩa là, thay vì 18 tuổi mới "thi hành nghĩa vụ

quân sự” bây giờ thì chỉ 16 tuổi là đủ; chưa hết, một số trẻ nít khai gian tuổi để được đầu quân, bởi vì chỉ còn một đường duy nhất là vào bộ đội mới có cơm ăn, không thì chắc chết đói mất.

Chế độ tem phiếu thực phẩm trong Xã Hội Chủ Nghĩa nghèo đói miền bắc, nơi thiếu đàn ông, thiếu ăn, thiếu mặc, bên cạnh những sách nhiễu của công an, chính quyền địa phương, cộng với những cố vấn đến từ một quốc gia trọng nam, kinh nữ, thiếu đàn bà, thì đây là một phối hợp hoàn hảo nhất. Những phụ nữ miền Bắc vui lòng kết duyên với cán bộ cố vấn “Trung Quốc” để có được mọi thứ luôn cá uy quyền. Mà không vui lòng cũng chẳng được khi ông cố vấn đã muốn, và với chỉ đạo của Đảng đưa xuống thì phải thi hành.

Những đứa con hai giòong máu đỏ được sinh ra, có lý lịch cộng sản tận bên Bắc Kinh thì con đường thăng quan, tiến chức thênh thang mở rộng, mà kết quả ngày nay họ là lãnh đạo Đảng Cộng Sản, lãnh đạo quốc gia! Thì họ đâu dám trái lời bác, chú bên Bắc Kinh, ngay cả gọi thẳng tên Trung Cộng còn không dám, sợ phạm húy chẳng? Vì thế mới có danh từ “Tàu lạ”. Điển hình khi ngư dân trình báo bị tàu Trung Cộng tấn công cướp của, chính quyền cũng như các cơ quan truyền thông gọi đó là Tàu lạ, việc không dám gọi thẳng tên Trung Cộng đàn áp ngư dân Việt Nam là một chính sách của Trung Ương đảng Cộng Sản Việt Nam, điều đó **chứng tỏ cho sự hèn mạt của lãnh đạo quốc gia**, đưa đến một nền văn hóa tự ty, mặc cảm, nịnh bợ được thể hiện qua cách gọi các quốc gia lân cận giàu mạnh hơn mình ví dụ như: Trung Quốc, Hàn Quốc chẳng hạn...

Nhìn lại người láng giềng trong khu vực Đông Nam Á của Việt Nam,

- Tổng thống Suharto, sau khi thẳng tay trừng trị các đảng viên Cộng Sản gốc Tàu, Indonesia, ông còn cấm những người Trung Hoa sinh sống trên toàn lãnh thổ Indonesia không được sử dụng bút long, mực xạ cũng như các bằng hiệu đều không được viết chữ Tàu.
- Với chỉ một ly đậu hũ, cả dân tộc và chính quyền Philippines phản ứng dữ dội, còn ở đất nước ta, “người lạ” tự tung tự tác, mà chính quyền chỉ biết làm ngơ.

Theo báo Tiền Phong cơ quan trung ương của đoàn thanh niên CS Hồ Chí Minh đưa tin ngày 02 tháng 07 năm 2013 loan tin: “*Tại Bình Dương hiện nay, ngôn ngữ được ưa chuộng nhất vẫn là tiếng Hoa, vì vậy rất nhiều trung tâm dạy tiếng Hoa do người Trung Quốc ở ra đời nhằm dạy người Việt Nam sử dụng phổ thông.*” Chưa hết, vào ngày 17 tháng 2 năm 2019, nhân dịp tưởng nhớ đến cuộc chiến tranh biên giới, báo chí lề đảng được lệnh cho đăng một số tài liệu liên quan đến cuộc chiến, mặt khác ra lệnh cho các Đảng ủy chuẩn bị đàn áp, giải tán kịp thời những vụ tụ tập tưởng nhớ v.v... Với một hành động rất thương tình: Thương tiếc các đồng đội đã hy sinh cho công cuộc bảo vệ lãnh thổ trong trận Gạc Ma, trong cuộc chiến biên giới, mà còn bị công an đàn áp, xua đuổi! Quả thật quá đáng. Đảng và Công an đã không nhìn nhận sự hy sinh to lớn của quân đội, phủ nhận những gian khổ của người bộ đội thì cần gì phải hy sinh cho Đảng nữa.

Đã đến lúc quân đội phải đứng dậy, đòi lại danh dự cho những người cảm sủng, công bằng cho dân tộc và kiêu hãnh cho đất nước.

Anh Vũ